
WEEKBLAD
Pep
Nr. 34
26 aug. 1967
5 ct. per week, losse nrs. 45 ct.
Asterix
pag. 22-23

OPpeppers

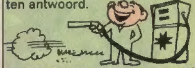
Bij een overweg in Illinois staat te lezen: „Een trein heeft veertien seconden nodig om deze overweg te passeren, onverschillig of uw auto erop staat of niet."

In Vancouver verschafte een dief zich toegang tot een landhuis, stal de kluis leeg en ging toen op zoek naar een potlood om de bewoners te bedanken voor de grote buit. Juist toen hij zijn bedankje geschreven had, werd hij gearresteerd.

Een Amerikaan tankte benzine bij een tankstation met het volgende opschrift: „Laatste pomp voor de grens waar de benzine 27 dollarcent kost!" Toen de automobilist de rekening betaald had, vroeg hij, wat de benzine over de grens kostte. „23 dollarcent," kreeg hij ten antwoord.

En dan was er nog dat jongetje uit Rotterdam, dat zijn vader de volgende noodlotstijding bracht: „Er is iets verschrikkelijks gebeurd! Ik loop met m'n rapport in m'n hand en opeens komt er een windvlaag. . ."

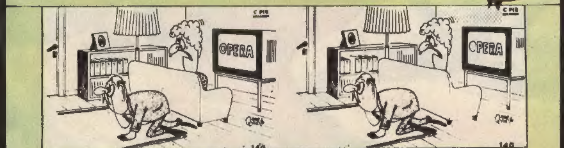
NOGALWIEDES

DEZE TWEE TEKENINGEN VERSCHILLEN OP VIJF PUNTEN! KUN JE ZE VINDEN?

DESIDERIUS,... HIER!

Dat moet ik Pep schrijven

Zoals elke week was ook PEPpost in nr. 23 weer samengesteld uit hoofdzakelijk waardeloze brieven. In één brief wordt gevraagd om een gietijzeren PEP, in één woord abnormaal! Dan krijgen we iemand die meer sport wil ten koste van beat, gevolgd door een brief waarin om meer beat wordt verzocht ten koste van sport. Verder snap ik niet waarom G. van Groningen een blad inkijkt dat hij onbenullig vindt. Tevens werd er in een brief gevraagd om meer reportages over auto's. Allemaal brieven die elkaar tegenspreken. Ik koop een beatblad om over beat te lezen en een sportblad om over sport te lezen. Ik hoop en verwacht in deze bladen geen strips tegen te komen. Ik lees PEP om de strips en hooguit voor één à twee bladzijden beat en/of sport. Dan hebben we nog brieven met kritiek op lang haar, over gezinnen waar ze om PEP vechten enz. Ik verzoek de redactie om PEPpost niet meer in PEP op te nemen. Wel zou ik graag in PEPpost vernemen, wat de redactie over mijn standpunt, dat door velen gedeeld wordt, denkt.

K. Hoogvorst, Oterleek

Ger van Groningen heeft gelijk, er staat veel te weinig beat in PEP. Bovendien mag er wel eens een verhaal voor meisjes in. Nou kunnen ze wel zeggen dat PEP geen meidenblad is, maar één verhaal voor meisjes kan toch wel, want de meeste verhalen die er nou in staan, zijn zwaar pet.

Truus Greevink, Venray

Die Gietijzeren PEPclub uit Maassluis en die Ger van Groningen uit Amsterdam moeten hun mond houden over PEP want als er één blad goed is dan is dat PEP en ik persoonlijk vind de PEPpost leuk en als Ger van Groningen PEP een rotblad vindt dan moet hij het niet lezen en alles moet blijven zoals het nu is want PEP is het beste blad dat er is.

Ronny Ribbelink, Amsterdam

MUZI-KAAL

Als F. van Heukelom werkelijk een tiener is, moet hij ook begrijpen dat andere tieners die geweldige muzikale jongens die hij geheel ten onrechte langharige luizenbossen noemt, fantastisch vinden!!!! Als we zoals hij redeneren, zouden we voetballers wel knokentrappers kunnen noemen! Hetgeen natuurlijk onzin is.

Rudy Moors, Maastricht

DOM

.Wij zeggen tegenwoordig niet meer: hij is zo dom als een ezel, maar: hij is zo dom als R en B (Robin en Batman)! Wat de misdaad betreft zijn we anders wel vooruitgegaan. Als we iemand willen vermoorden, geven we hem in ieder geval tijd om te ontsnappen. Verder is iedereen tegen oorlog, maar in PEP voeren de briefschrijvers (zonder dat ze het zelf weten) kleine oorlogen! Om wat?

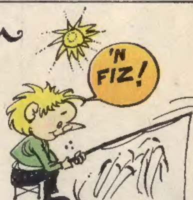
H. Lindeboom, Vriezenveen

KRITISCH

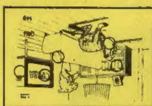
Ik kan het niet eens zijn met 'Sjakeliin Hiilun' uit PEP 22, die zegt dat zij vóór de nieuwe spelling is. Heeft zij er wel eens bij stilgestaan dat je dan nog moeilijk of helemaal niet meer de afkomst van sommige woorden kunt nagaan? Ik bedoel van oorsprong vreemde woorden. Het is wel duidelijk, dat als je 'teeooreetiikus! gaat schrijven, men er in de toekomst niet meer aan zal denken dat dit woord afkomstig is van het Griekse theos, dat God betekent. Ook wordt dan deze wijze van schrijven zeer omslachtig en staat het erg potsierlijk. Ik sta zeer kritisch tegenover deze nieuwe spelling.

Frank Brouwer, Joure

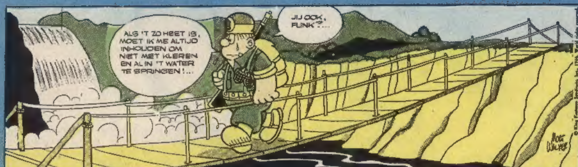

Jacqueline Hielen uit Boxtel moet goed begrijpen dat het nieuwe spellingsplan werd opgesteld ter verhollandsing van buitenlandse woorden, niet met het doel om alle woorden te gaan schrijven zoals je ze uitspreekt. Ik vind dat sommige woorden best anders geschreven mogen worden. Zo vind ik het nodig dat een 'c' in een 's' of 'k' verandert. Bij een enkel woord kan de 'z' best door een 's' veranderd worden, en om een 'f' voor een 'v' te schrijven, gaat ook in de meeste gevallen wel. Er zijn natuurlijk altijd uitzonderingen waarin deze regels niet opgaan, er moet dus niet overdreven worden!

Rob Malingré, Amsterdam

OPLOSSINGEN:
1. opgewonden zijn.
2. hoofd-onder-wijzer.

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. Abonnementsprijs voor Nederland 35 cent per week of f 4.55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 45 cent. Telefoonnummer voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729788. Girobetaling: indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. Adresverandering drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam.

EEN AVONTUUR VAN ROODBAARD

TEKST: J. M. CHARLIER TEKENINGEN: V. HUBINON

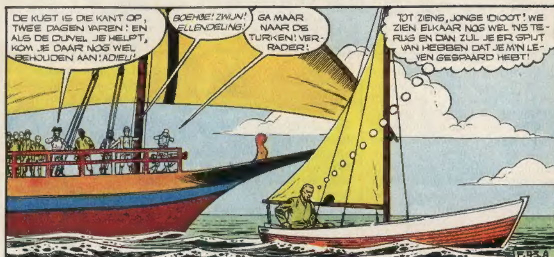

Erik heeft aan boord van de Turkse felo
belangrijke papieren gevonden. Hij weet d
Turkije van plan is Frankrijk te vernietigen
Daarom wil hij direct z'n vaderland wa
schuwen. Maar Ossehoofd is tegen het plan.

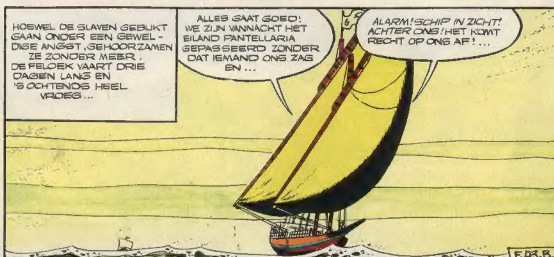

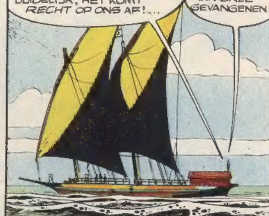

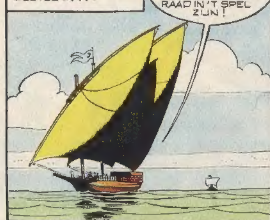
MUITERIJ OP DE OCEAAN

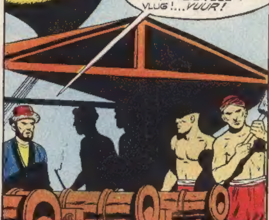

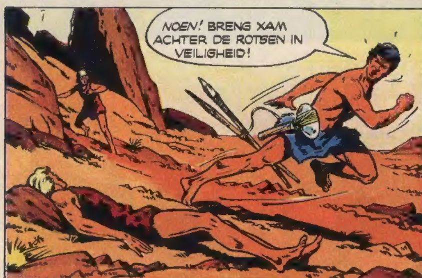

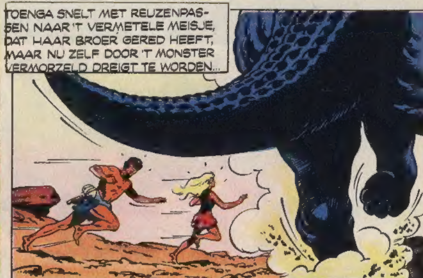
WORDT VERVOLGD

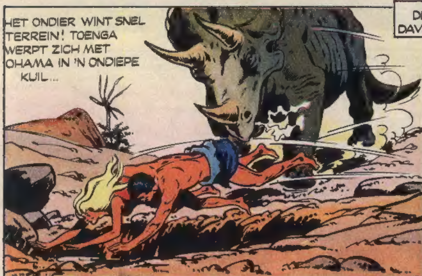

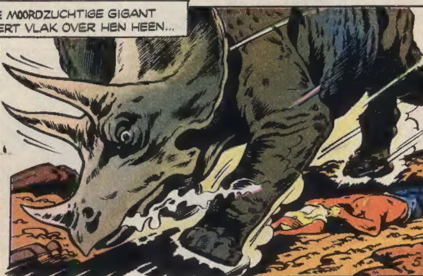
door AIDANS

TOENGA EN DE

XAM IS WEER BIJ KENNIS, 'T GEVAAR SCHIJNT GEWEKEN! MAAR DE GEZICHTEN TONEN NOG DE VERSCHRIKKINGEN...

STRIJD DER GEWELDENAREN !!

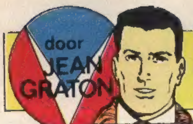

WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT

Voor het eerst is de rivaliteit tussen Roy Johnson en Nicolas Olensky op een handgemeen uitgedraaid. Michel acht de maat nu vol en neemt maatregelen, waarvan Yves het slachtoffer dreigt te worden...

DE

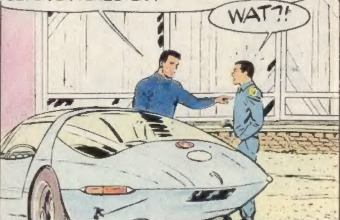

8STE MAN

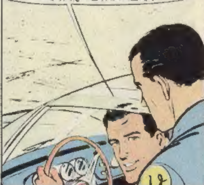

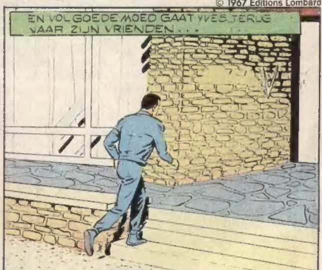

WORDT VERVOLGD

BEROEPSRENNERS RIJDEN OP VALS PLAT

In 1959 mopperden ze ook. Nederland had als organisator van de wereldkampioenschappen het licht glooiende autocircuit van Zandvoort als parcours voor de wegrenners uitgekozen. De buitenlanders schamperden om het traject. Goed voor een kermiskoers, meesmuilden ze. Zelfs de zwakkeren hebben een makkie, voorspelden de zwartkijkers. Op 15 en 16 augustus leerden zij hoe moeilijk en afmattend dat open circuit met zijn beukende en krachten opslurpende zeewind wel was. Na 292 eindeloos lijkende kilometers, die het veld sterk hadden gedund, sprintte André Darrigade naar de regenboogtrui. Het was een schoon en waarachtig gevecht geweest, verzuchtte iedereen opeens.

De Wielren-Unie, dit jaar weer als organisator van het toernooi aangewezen, zocht voor alle zekerheid naar een lastiger parcours. Na ijverig snuffelen meende zij een ideale route, 13.259 meter lang, tussen Heerlen en Voerendaal te hebben gevonden. Een ogenschijnlijk simpele „lus" door fraai en bosrijk terrein, maar mèt een gemene bult zo halverwege de uitgestippelde route. De klim naar die geniepige Ubachsberg (bijna 190 meter boven Nieuw Amsterdams Peil) zal veel energie verteren. Drie kilometer lang schommelt de stijging tussen 5 en 8 %, zelfs voor een auto al inspannend, laat staan voor een nietig individu op een fragiel fietsje. Hoewel, Nederlands top-amateur Rini Wagtmans glimlacht wat sneerend om die 8 %. In het buitenland heeft hij zich immers meer dan eens over steilere bergen gehesen. Het laatste stuk van het circuit lijkt vlak, maar in wielervaktaal heten die twee kilometer „vals plat". Dàt brokje parcours zou het merendeel wel eens heel zwaar op de maag kunnen vallen. Tijdens de daling over slingerende weggetjes zal het rennersveld in tientallen splinters naar beneden suizen. Bochtig is ook het laatste gedeelte, met tot slot (na 198 km voor de amateurs en 265 km voor de profs) een finish van 550 meter op de brede Keulsebaan.

Helaas, ook dit parcours ontlokte inmiddels veel aanmerkingen. Kees Pellenaars vond het té gemakkelijk. Ex-wereldkampioen Jan Janssen oordeelde evenmin gunstig. „De hele meute blijft bij elkaar zitten, vrees ik," sprak de Ossendrechter. „Ik voorzie een massaspurt, met kansen voor pure wegsprinters als Planckaert, Reybroeck of noem ze maar op." Hoe rap ook, Jan mengt zich toch liever maar niet in de wriemelende groep die op de finish afstormt.

Arie den Hartog, onder de rook van Heerlen woonachtig, heeft een iets afwijkende mening. „Als het warm weer is, eindigt de race zeker niet in een spurt van een man of acht. Dan vallen er onderweg veel slachtoffers." Eddie Merckx, Belgiës nieuwe wielerkeizer, liet eveneens doorschemeren dat het parcours hem niet zint. De Brusselaar zei reeds maanden terug dat hij waarschijnlijk op de baan (als profachtervolger) een regenboogtrui gaat pogen te veroveren. „Laat een Nederlander maar op de weg wereldkampioen worden," zei hij goedmoedig... Hetgeen nog niet zo'n gek voorstel is.

Links: Nu nog een eenzame rennner in training, straks een hele meute op de overwinning beluste beroepsrijders in een gevecht om de wereldtitel, om contracten, om roem. Voor de toeschouwers een spannend spektakel, voor de deelnemers behalve een sportieve krachtmeting ook een gevecht om hun bestaan. De groten in de wielersport fietsen kapitalen bij elkaar, de mindere goden moeten zich maar al te dikwijls met de kruimels tevreden stellen...

Tweemaal klimmen in Limburg. Onder: Arie den Hartog, met wie PEP het parcours verkende waarop door 's werelds sterkste wegrenners om de felbegeerde regenboogtrui gevochten zal worden. Uiterst linksboven beklimt blonde Arie met twee streekgenoten-nieuwelingen een venijnige Limburgse heuvel, die steil genoeg is om de renners te dwingen op de pedalen te gaan staan. Ofschoon Den Hartog nog niet wist of hij voor de wereldkampioenschappen zou worden uitgenodigd („Ligt er maar aan wat ik bij het Nederlands kampioenschap presteer...") maakte hij ernst met de training: „Ze verkijken zich allemaal op dit parcours; ze denken dat het een massasprint wordt! Nou, ik kan je verzekeren: als het aan mij ligt, wordt het geen massasprint!"

KAMPIOENEN EN KANDIDAATKAMPIOENEN OP DE BAAN

Wereldkampioen Daniël Morelon wordt beloerd door ex-wereldkampioen Omari Phakadze, de Russische geweldenaar (23 jaar, 1,90 m, 94 kilo) die in een Tarzanfilm een uitmuntend figuur zou slaan. Tijdens de halve finale van de wereldkampioenschappen in San Sebastian (1965) werd Morelon er in de halve finale door zijn grote rivaal uitgereden; het vorig jaar (in Frankfurt) werd Phakadze gewipt door Pierre Trentin, het „tweelingbroertje" van Morelon en wereldkampioen op de tijdrit over 1 kilometer. Volgens Jan Derksen, die onlangs met een aantal Nederlandse amateurs op tournee door Rusland is geweest, kan Phakadze momenteel door geen renner ter wereld, prof of amateur, in de sprint geklopt worden. Wij hebben geen reden om aan de woorden van Jan te twijfelen, maar Daniël Morelon en misschien ook Trentin zijn het niet bepaald met onze wielercoach eens! En Phakadze zelf? Hij liet ons via zijn tolk weten dat hij alle respect voor het Franse duo heeft. Hij liet ook weten dat hij, desondanks, zijn wereldtitel bijzonder graag zou terugwinnen.

Over de wereldkampioenschappen op de baan, die momenteel in Amsterdam verreden worden, valt eigenlijk niet zo veel te vertellen. Omdat ze al bezig zijn als jullie deze PEP in handen krijgen en omdat nog lang niet alle deelnemers bekend zijn terwijl deze woorden geschreven worden. Maar een paar dingen staan toch wel vast: Nederland heeft twee serieuze kandidaten voor een wereldtitel, namelijk Piet de Wit, onze verschrikkelijk sterke amateurstayer die de titel ook het vorig jaar veroverde, en Gert Bongers, de door Jan Derksen ontdekte wegrenner, die zich als een waardig opvolger van Tiemen Groen aan het ontpoppen is. De zo-

KAMPIOENEN EN KANDIDAATKAMPIOENEN OP DE BAAN

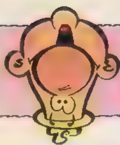

Jan Derksen coacht. Als een Nederlandse amateur de wereldtitel op een van de baannummers in de wacht sleept, heeft hij dat in niet geringe mate aan de ervaring en toewijding van de vroegere sprintkampioen te danken. Links met zonnebril Jan Jansen, onze beste sprinter, die tegen het geweld van Morelon, Trentin en Phakadze wel geen schijn van kans zal krijgen.

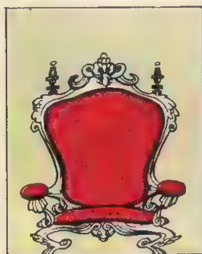
jarige Voorstenaar rijdt de vier kilometer op een driehonderdmeterbaan nu al in vijf minuten; Jan Derksen vraagt zich terecht af waar de amateur vandaan moet komen die hem van de wereldtitel achtervolging afhoudt. De Tsjechen Jiri Dahler en Colar en de Rus Moskvin kunnen wel voor de nodige spanning zorgen, maar Bongers heeft, in zijn huidige vorm, de titel voor het grijpen! Eén renner heeft de wereldtitel op zijn specialiteit eigenlijk al op zak, nog voor hij een meter gefietst heeft; Tiemen Groen, die als amateur al geen waardig tegenstander kon vinden, is ook als prof niet te kloppen! Sinds Tiemen voor den brode op de weg is gaan fietsen, heeft hij nogal wat nederlagen te verwerken gekregen. Maar op de baan is hij, misschien nog jarenlang, de onbetwiste heerser! Onvoorziene omstandigheden voorbehouden (Eddie Merckx zou zo'n onvoorziene omstandigheid kunnen zijn) is Tiemen Groen reeds wereldkampioen!

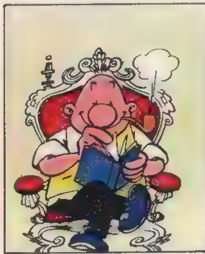
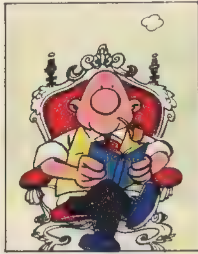
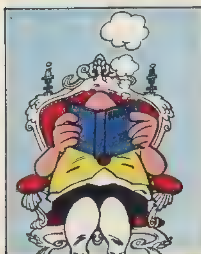
Daniël Morelon won onlangs de Grote Prijs van Amsterdam vóór Omari Phakadze. Hier rijdt Morelon nog in de regenboogtrui, waarop ook de sterke Phakadze zijn zinnen heeft gezet.

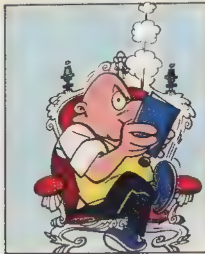
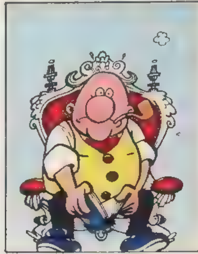
OLIVIER BLUNDER

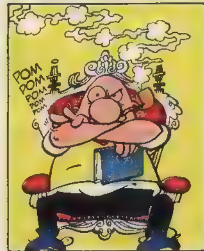

door GREG

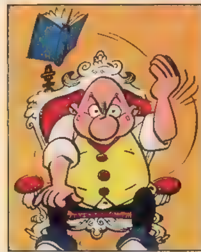

BLAKE EN MORTIMER IN

Blake en Mortimer gaan met prins Ikaros op expeditie naar de uiterste grenzen van Atlantis, waar de prins meer te weten hoopt te komen over een dreigend komplot. . .

door E. P. JACOBS

HET RAADSEL

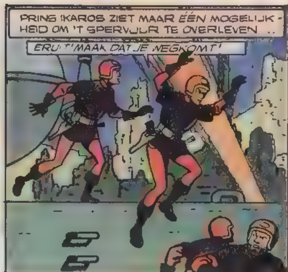

VAN ATLANTIS

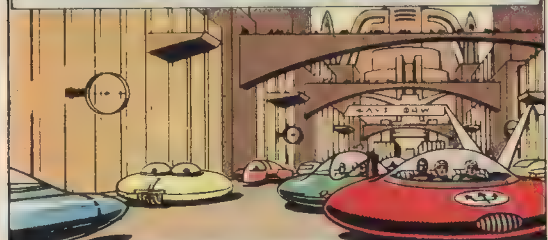

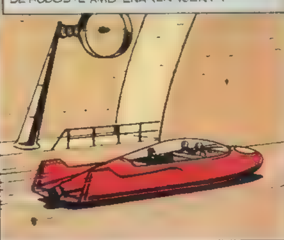

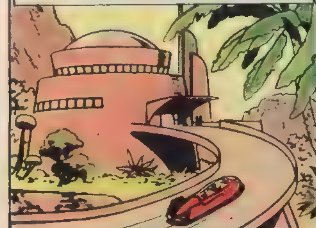

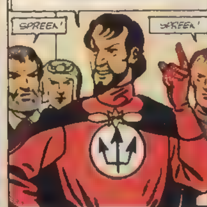

WORDT VERVOLGD

De wind raast in het tuig, ons zeil staat strak en wit. Tien-negen-acht. . . We zitten nagenoeg òp de startlijn! Vier-drie-twee-een. . . Ja! Een verlossende, oneindige fluitstoot verscheurt de spanning, de startvlag valt, we stormen langs de boeien. . .

RACEN OP ZEE

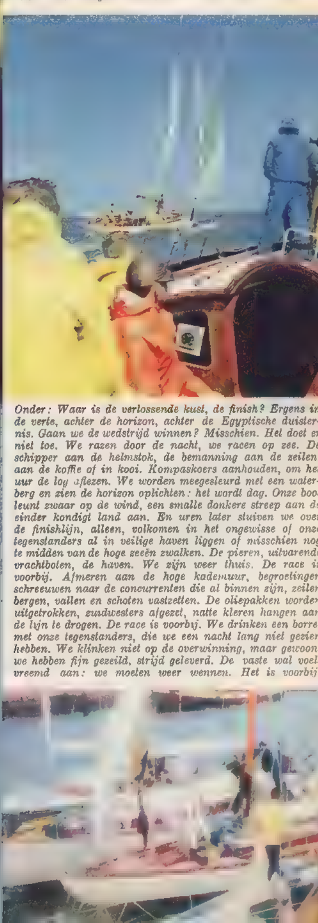
Links: De Masu, onder vol tuig, strak zeil, iets gevierde genua (groot voorzeil dat aan de stag gevoerd wordt). De bemanning zit vastgeknoopt aan de lifelijnen en slooft zich verschrikkelijk uit om ons voor te blijven, maar er helpt geen moedertjelief aan: we gaan de Masu voorbij. Het door ons aangeboden lijntje wordt geweigerd. „We zijn er nog niet, jongens! Straks steekt de wind op, dan gaan we jullie voorbij, dan kunnen jullie van òns een lijntje krijgen!" Straks steekt de wind op. Vanavond storm, vannacht orkaan. . . Schippertje lief, houd je roer recht, alsjeblieft!

Onder: De spinnaker wordt gehesen, we stormen met twintig andere jachten romp aan romp op de eerste boei af, halen een honderd meter voor de boei de spinnaker met man en macht weer binnen, ronden de boei in derde positie, komen scherp aan de wind te liggen en volgen de geschreeuwde bevelen van de schipper op: zeilen aansjorren, genua tikkeltje vieren, de log aflezen. Benedendeks is de navigator druk doende om via allerlei ingewikkelde berekeningen een gegist bestek op te maken; hij goochelt met onbegrijpelijke formules, hanteert passer en parallellineaal, houdt rekening met windrichting, winsdnelheid, stroomrichting, stroomsnelheid, hoogte van de golven, gang van het schip. De wind loeit in het tuig, zout water spat over de boeg, in het gangboord. Vanuit de kajuit tracht de navigator het geweld van storm en golven te overwinnen: kompaskoers zus, lichtschip zo, bank binnen half uur over bakboord, dieptelood, log. De race is in volle gang.

Onder: Ons schip is verschrikkelijk snel, maar tegen de geweldige Zwerver kunnen we het niet bolwerken: „Jongens, willen jullie een lijntje?" Nee, wij hoeven niet op sleeptouw genomen te worden, we klaren het wel. „Doe ze maar vast de groeten, zeg maar dat de winnaars nog onderweg zijn!" En de Zwerver loopt snel en gracieus op ons uit, die ligt straks al op z'n dooie gemak in de haven als wij nog in volle zee tegen vermoeidheid, kou en wind vechten. Waarmee nog niet gezegd is dat de Zwerver met de overwinning gaat strijken: ook de moeilijkheids- en handicapsfactoren tellen mee. De zege is niet voor het snelste schip weggelegd, maar voor de kundigste bemanning!

Links: Van dikke bries tot storm, van storm tot orkaan. En de schipper, hij zeilde voort. Door hoge zeeën, in diepe golfdalen, te midden van gezouten schuim en krakende masten. Schreeuwen, sjouwen, rode ogen van bijtend water, witte zoutuitslag op de gezichten. Het schrijnt, het doet pijn. We varen naar de stikdonkere nacht waarin we aangewezen zijn op een enkel lichtschip, op de berekeningen van onze navigator, op het zeemanschap van de schipper. Wie aan dek niets te doen heeft, zet in de kajuit op een cardanisch opgehangen gasstel ijzersterke koffie om wakker te blijven, met scheppen suiker om de spieren gaande te houden. Ons jacht rolt en stampt en water loopt van preekstoel tot hek, we zijn doorweekt. Op een paar vierkante meter hout overgeleverd aan de elementen. We racen. . .

Onder: Waar is de verlossende kust, de finish? Ergens in de verte, achter de horizon, achter de Egyptische duisternis. Gaan we de wedstrijd winnen? Misschien. Het doet er niet toe. We razen door de nacht, we racen op zee. De schipper aan de helmstok, de bemanning aan de zeilen, aan de koffie of in kooi. Kompaskoers aanhouden, om het uur de log aflezen. We worden meegesleurd met een waterberg en zien de horizon oplichten: het wordt dag. Onze boot leunt zwaar op de wind, een smalle donkere streep aan de einder kondigt land aan. En uren later stuiven we over de finishlijn, alleen, volkomen in het ongewisse of onze tegenstanders al in veilige haven liggen of misschien nog te midden van de hoge zeeën zwalken. De pieren, uitvarende vrachtboten, de haven. We zijn weer thuis. De race is voorbij. Afmeren aan de hoge kademuur, begroetingen schreeuwen naar de concurrenten die al binnen zijn, zeilen bergen, vallen en schoten vastzetten. De oliepakken worden uitgetrokken, zuidwesters afgezet, natte kleren hangen aan de lijn te drogen. De race is voorbij. We drinken een borrel met onze tegenstanders, die we een nacht lang niet gezien hebben. We klinken niet op de overwinning, maar gewoon, we hebben fijn gezeild, strijd geleverd. De vaste wal voelt vreemd aan: we moeten weer wennen. Het is voorbij.

AGENT 32

DENK ALTIJD MET LIEFD'AAN JE MOEDER, DIE JOU NOOIT IETS KWAADS HEEFT MISDAAN...
KLETS KLETS
STIL!! MAMMA WIL LUISTEREN!

NIEMAND TE ZIEN?! MOOI ZO !!

HIER IS JE TOETER WEER JANUS,... EN BEDANKT VOOR JE MEDEWERKING.
OCH MENEERTJE, DAT HEEFT TOCH NIETS TE BETEKENEN ....GRAAG GEDAAN, HOOR.

GRUTJES-NOG-AN-TOE, WAT 'N GEHEIM-AGENT AL NIET MOET DOEN OM INCOGNITO OP Z'N KANTOOR TE KOMEN...
DIVERSE NEGOSIE

VREEMD STIL IS HET HIER... WAAR ZOU WILLEMSE ZIJN, VOOR HET WACHTWOORD?...

OP HETERDAAD BETRAPT!!

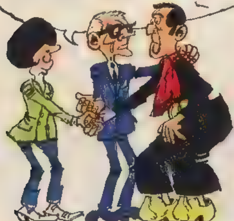

GELUKKIG HEB IK AL JAREN JUDO-LES ....
DIT NOEMEN WE UTSURI-GOSHI!!

MET VIJANDELIJKE INDRINGERS MAKEN WE HIER KORTE METTEN... OP DEZE WIJZE...
BONK
MAAR... MAAR... MAAR...

DIT NOEMEN WE HANE-GOSHI !!
BAF
Martin

EN DAN VOLGT NU EEN TYPERENDE HOUDGREEP! KALM AN MAAR!
STOP!! STOP!!

LUISTER EENS, BAREND... IK BEGRIJP DAT JE HET VERDACHT VINDT DAT VERMOMDE PERSONEN DIT GEBOUW BINNENDRINGEN ... MAAR WAARSCHUW VOORTAAN EERST WILLEMSE ... DIT IS ONZE AGENT IJZERBROOT !!
GOMPIE, ZEG...
1

AGENT 327, MAG IK JE VOORSTELLEN AAN ONZE NIEUWE LOOPJONGEN, BAREND!! HIJ WIL GRAAG PROMOTIE MAKEN EN OOK GEHEIM-AGENT WORDEN...

CHEF .. IK HEB HET GEVOEL DAT IK OUD WORD ...
ONZIN ZEG! NEEM VANDAAG MAAR EENS VRIJAF!. WE MOETEN ZUINIG OP JE ZIJN...

EN ZODOENDE, EEN PAAR UUR LATER...
GELIEVE HOOGWAARDE IJZERBROOT MET WAPENGEWELD TE STAANDE HOUDEN, HOOGWAARDE HABRAKEN!
DAAR KOMT 'IE AL AAN, MAKKER...

13

PARDON, MEVROUW, NEE, GAAT U UW GANG... NA U...

HANDEN OMHOOG, MAAT, EN GA RUBTIG MEE, DAN ...... EH...EH...EH ??
?

FOEI, ONDEUGENDE BENGEL!! EEN OUDE DAME ZO TE LATEN SCHRIKKEN!....
MAAR ... MAAR ...
KLETS KLETS

GELIEVE BIJ VOLGENDE POGING ONTVOERING TOT STAND TE BRENGEN MIDDELS DEZE, IN CHLOROFORM DRENKENDE WATTENPROP!

EN EVENZO FOUTLOOS UW TAAK VOLBRACHT TE DOEN ZIJN IS UITERSTE WENSELIJKHEID!

DAT KOMT IN ORDE, MAKKER... ZODRA HIJ DIE CHLOROFORM ONDER ZIJN NEUS KRIJGT, VALT 'IE IN SLAAP ... EN.. NEMEN .. ZZZ... WE... ZZZ ... EH.. NEMEN ..ZZZ ...
!!

ZZZZZZZ ZZZZZZZZ RONK, RONK ZZZZZ

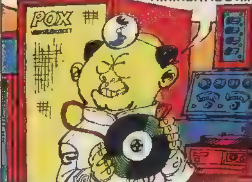

NA SUBTIELE MISLUKKINGEN ZAL FI-DOH HANDELEN ALS OUDE CHINESE WIJSGEER, ZEGGENDE: SPREEK ZACHT, DOCH DRAAG EEN ZWARE STOK...
2

ALS AGENT 327 WEER BIJKOMT....

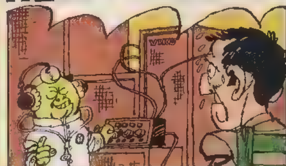
EN OM U TOT MEDEDEELZAAMHEID OVER TE HALEN, HEB IK EEN ZEER VERFIJNDE MARTELING IN PETTO VOOR U... *IK LAAT U EEN GRAMMOFOONPLAAT HOREN* ... "DENK ALTIJD MET LIEFD'AAN JE MOEDER!" GEZONGEN DOOR GERDA EN HERMAN TIMMERHOUT...

DENK ALTIJD MET LIEFD' AAN JE MOEDER

DIE JOU NOOIT IETS KWAADS HEEFT MISDAAN

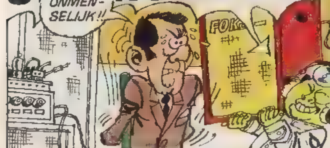
DIE DAAG'LIJKS VOOR JOU HEEFT GEPLOETERD EN ALTIJD HAAR BEST HEEFT GEDAAN BENIJD HAAR DIE ZILVEREN HAREN NIET.......

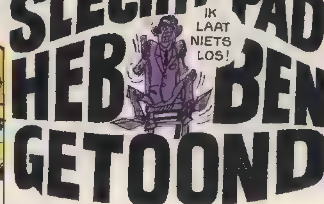
HET IS HAAR ALLERGROOTSTE SCHAT ZIJ ZIJN HET TEKEN VAN DE LIEFSTE MOEDER DIE JIJ OOIT NOG HEBT GEHAD

WANNEER JIJ SOMS VRIENDEN ONTMOETTE

DIE JOU HET SLECHTE PAD HEB BEN GETOOND

DENK DAN EVEN TERUG AAN JE MOEDER WAT ZOU ZIJ DENKEN VAN HAAR EIGEN ZOON.....

EN ALS MEN JE STRAFTE VOOR WAT JIJ MISDEED EN TRAPTE MEN JOU IN DE GOOT

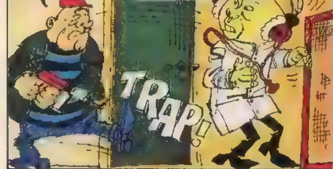

BEDENK DAN: JOUW MOEDER DIE HIELD VAN JOU

TOEN JIJ NOG SPEELDE OP HAAR SCHOOT

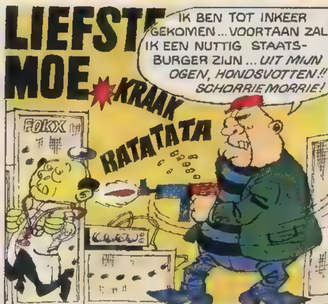

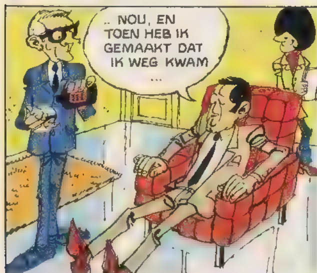

EN LATER ...

OP DAT MOMENT ...

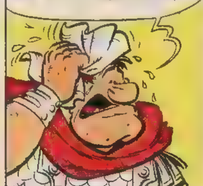

Nogalfix heeft zijn collega-stamhoofd Abraracourcix uitgedaagd tot de kampioenskrijg, in de vaste veronderstelling dat Panoramix, en mèt hem de toverdrank, uitgeschakeld zijn. Wanneer hij opeens de druïde tòch in levenden lijve voor zich ziet staan, krijgt hij bijna een rolberoerte en neemt de vlucht...
POMPERDE POM!

Asterix

IN HET VERSTERKTE FORT BABAORUM INTUSSEN...
U HAD ME BELOOFD DAT DE DRUIDE UITGESCHAKELD WAS! MAAR HIJ IS ER NOG EN IN EEN OPPERBEST HUMEUR! HIJ LACHT DE HELE TIJD!!!

IK HEB ABRARACOURCIX NU AL UITGEDAAGD... MAAR IK ONDERWERP ME LIEVER NU VAST, DAN DAT IK ME LAAT AFMAKEN IN DE KAMPIOENSKRIJG!!

BRAVO! DAT WAS EEN SUBLIEM IDEE VAN JOU, LEPIDUS! IN PLAATS VAN EEN ONOVERWINNELIJKE STAM, HEBBEN WE ER STRAKS TWEE!!! DAAR ZAL CAESAR OOK BLIJ MEE ZIJN!!!

LATEN WE ONS NU NIET BIJVOORBAAT AL ZO OPWINDEN! WE HEBBEN NOG TIJD GENOEG OM EEN PATROUILLE HET BOS IN TE STUREN EN DE DRUÏDE GEVANGEN TE NEMEN!

QUOD ERAT DEMONSTRANDUM!
DA'S MAKKELIJK GEZEGD!

ONDERTUSSEN IN HET GALLISCHE DORPJE...
PANORAMIX... LUISTER NU GOED NAAR ME! ALS JIJ GEEN NIEUWE TOVERDRANK MAAKT, IS ONZE LEIDER NIET ONOVERWINNELIJK!
WIE IS TOCH DIE PANORAMIX WAAR JULLIE HET STEEDS OVER HEBBEN?!?

WIJ ZULLEN ALLE INGREDIËNTEN UIT JE HUT HALEN EN... OBELIX, PAK JIJ DE GROTE KETEL... MISSCHIEN HERINNERT HIJ ZICH DAN ALLES WEER!

BOEHAHAH! HIHI!
DIE DIKKERD VIND IK STEEDS ZO GRAPPIG!
ASTERIX! ALS JE HEM NIET METEEN ZEGT OP TE HOUDEN, DAN... DRUÏDE OF GEEN DRUÏDE... DAN GOOI IK 'M DIE KETEL NAAR Z'N...
ALS JE 'T MAAR LAAT! EEN KEER MET 'N MENHIR IS GENOEG, OBELIX!

TEKENINGEN: UDERZO TEKST: GOSCINNY

en de kampioen

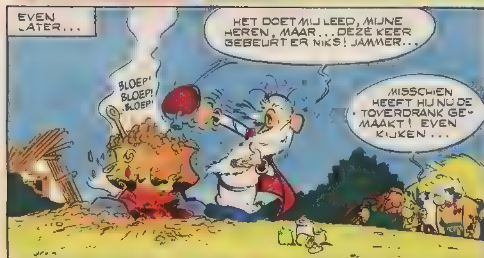

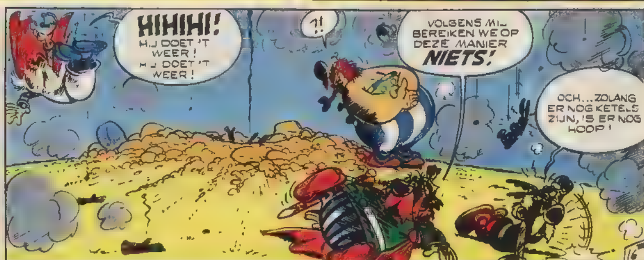

WORDT VERVOLGD

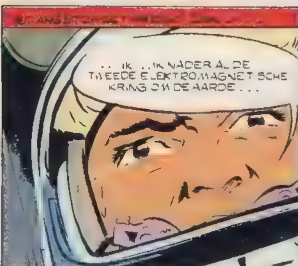

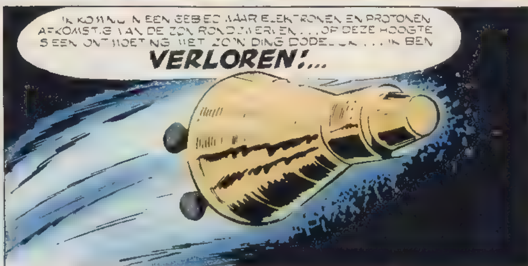
DE 3 KOSMONAUTEN

Vlak na de lancering bemerkt Dan dat zijn raket niet gehoorzaamt. De radioverbinding is verbroken, radeloos schiet Dan door de ruimte

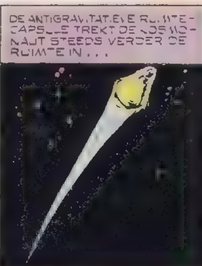

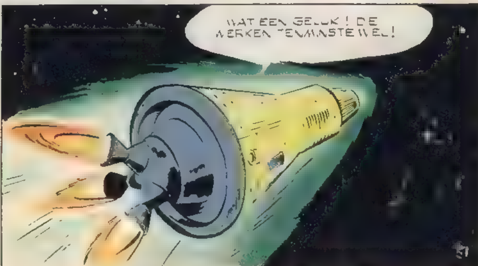

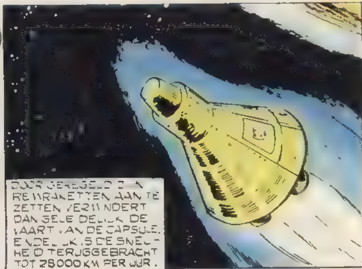

een avontuur van DAN COOPER

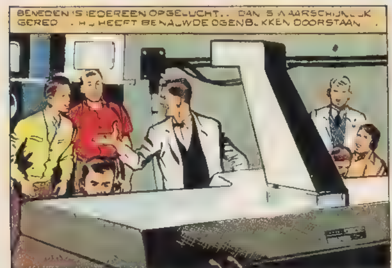

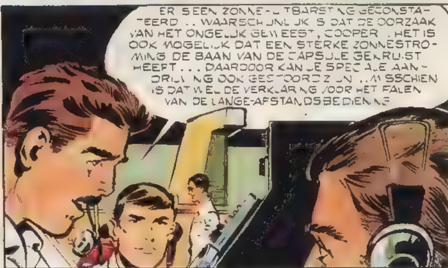

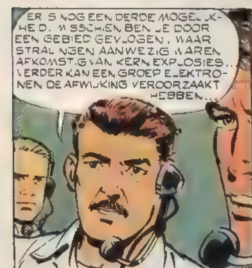

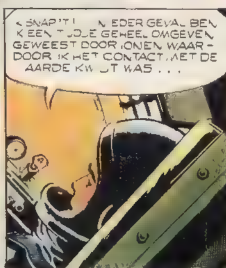

WORDT VERVOLGD

DE PRIJS OF HUN LEVEN

‚Iemand moet de eerste zijn.' De eerste ruimtevaarder, de eerste Kanaalzwemmer, de eerste bedwinger van de Mount Everest. Iemand moest ook als eerste over de onmetelijke Atlantische Oceaan. Niet per schip of DC-8. Per tweedekker. Voor 100.000 gulden. Honderdduizend gulden of de dood...

John Alcock en Arthur Whitten Brown. Zij zetten voor 100.000 gulden hun leven op het spel...

Het ging om een prijs van 100.000 gulden, in die dagen wel een miljoen waard, uitgeloofd door de Londense krant „The Daily Mail". De opgave was: vlieg binnen 72 uur zonder tussenlanding van Amerika naar Engeland.

De grootte van de prijs lokte vele waaghalzen aan. In mei 1919 begonnen ze op New Foundland te arriveren, hun wankele vliegtuigjes in houten kratten verpakt. Het top-avontuur uit de luchtvaarthistorie kon beginnen.

De eerste die de sprong waagde, was Harry Hawker met zijn eenmotorige tweedekker Atlantic. Vliegvelden waren in die tijd een ongekende weelde, zeker op New Foundland, zodat hij het moest doen met een L-vormig stuk wei van enkele honderden meters, dat tussen de heuvels zat ingevouwen en vol lag met rotsblokken. Maar hij kwam los, al miste hij de sloot aan het einde op een haar na. Eenmaal in de lucht wierp hij zijn onderstel af om lichter te zijn en minder weerstand van de lucht te ondervinden, en daar ging hij — een nietig, zwalkend stipje in de eindeloze ruimte.

Enkele uren later zat de Atlantic in het hart van een stormdepressie, die het zwakke bouwseltje met zijn zeezieke inhoud als een zak vodden heen en weer schudde. Tot overmaat van ramp begon het koelwater in de radiator te koken. Hawker vermoedde dat het filter verstopt was en liet zich in een adembenemend steile duik 800 meter naar beneden vallen, in de hoop dat de suizende luchtstroom het obstakel mee zou voeren, maar niets hielp. Telkens, wanneer hij gas gaf om boven de wervelende wolken uit te komen, spoot de stoom sissend uit de radiator. Na twee uur was al het koelwater weggekookt en moest hij, snikkend van teleurstelling, de machine neerzetten in de verraderlijke golven. Veertien en een half uur nadat hij met een hart vol hoop van New Foundland was opgestegen, pikte een vissersboot hem en zijn navigator op. De eerste sprong was in een jammerlijke smak geëindigd.

Ondertussen had ook de Engelse vlieger Raynham een poging gedaan, maar hem verging het nog slechter. Nauwelijks los van de grond werd zijn purper geschilderde tweedekker de willoze speelbal van een rukwind, die het toestelletje met een reuzenzwaai terugsmeet op de grond. Het was een wonder dat piloot en navigator heelhuids uit het verwrongen stuk schroot te voorschijn konden kruipen.

Bleef over John Alcock. Op 14 juni 1919 („het weer boven de hele oceaan is goed", meldden de weerschepen) propte hij zichzelf en navigator Brown in de open cockpit van zijn tweemotorige Vimy. Hoofdschuddend keken de monteurs het stipje na, dat zich o zo traag in de nevelige verte oploste.

Al na een uur was het tweetal in moeilijkheden. Brown probeerde een verslag door te seinen van de vorderingen, maar ontdekte dat de kleine propeller die de dynamo voor de radio aandreef, spoorloos was verdwenen. Geen draad, hoe dun ook, verbond de Vimy nog met de aarde. De twee waaghalzen waren alleen met de leegte...

Toen kwam de mist — bank na dichte bank, grauwe flarden overal. En Alcock wist dat hij heel spoedig de ondergaande zon moest trachten te zien voor een laatste positiebepaling. Langzaam, langzaam sleurde hij de overbeladen Vimy omhoog, in de hoop een gaatje te vinden. Opeens een daverend geweld uit de richting van de stuurboordmotor.

Verstijfd van schrik zien de mannen dan hoe de uitlaatpijp stukje voor stukje afbreekt. Het metaal klappert tegen de motor, totdat het witheet is en smelt. Vanaf dat moment kunnen ze geen woord meer wisselen, want de uitlaatgassen stromen uit de motor met een vlammend, brullend geweld, dat hen volkomen doof maakt.

Na een klim van vier uur priemt de trillende neus van de Vimy eindelijk boven de laatste grauwe wolkensliert uit. Brown heeft slechts enkele minuten om bestek op te maken — dan zal de zon verdwenen zijn. Razend snel voeren zijn vingers de ingewikkelde becijfering uit. Ze blijken slechts enkele mijlen uit de koers te zijn. Dan is het nacht — en weer zitten ze gevangen in een tunnel van mist waaraan maar geen einde komt, zonder één enkel punt om zich te oriënteren. Ze zijn verkleumd van de kou, want hun elektrisch verwarmde vliegpakken hebben hun werk al lang gestaakt, maar ze zijn vol vertrouwen. De helft zit er bijna op.

Kort na drie uur in de morgen — de dageraad begint juist te schemeren — komt de Vimy in een wak van wolkeloos uitspansel. Enkele minuten later eindigt de vlucht bijna in een ramp. Alcock en Brown hebben nauwelijks tijd de stormwolk te zien die als een zwarte bergwand voor hun verschrikte ogen opdoemt — dan zitten ze er midden in. Wat volgt, is bijna niet te beschrijven. De machine wordt als een hulpeloos herfstblad door de tierende windhoos meegesleept. De maalkolken van mist zijn zo dicht, dat de mannen de vleugeltippen niet kunnen zien. Hagelstenen rijten als kogels door het linnen van de romp. De staart dreigt te breken onder het uitzinnige geweld van de stormvlagen. De machine heeft bijna geen snelheid meer. Hij trilt als een stervend dier, lijkt om zich heen te klauwen op zoek naar een laatste houvast. Dan legt hij zich op zijn zij en begint om zijn as te wentelen. Sneller, steeds sneller — de motoren op volle kracht — duikelt hij de inktzwarte golven tegemoet. Alcock neemt gas terug, maar niets helpt. De snelheidsmeter blijft als in een nachtmerrie teruglopen. 900 meter, 600, 300, 100. Alle gevoel voor evenwicht of richting is weg. Wanneer de Vimy precies twaalf meter boven de gulzige golven uit de mistflarden duikt, ziet Alcock verbijsterd dat ze op hun kop vliegen: het water is boven zijn hoofd. Met een uiterste krachtsinspanning weet hij het toestel recht te krijgen. Schuim spat tegen de vleugels, maar hij haalt het. Met vingers die nog minuten trillen, zoekt hij opnieuw zijn koers.

De gevaren zijn hiermee niet achter de rug. Terug op 1800 meter schuiven ze opnieuw een wolkendek binnen. De regen, die hen tot op de huid doorweekt, wordt sneeuw. Zo sterk is de tegenwind, dat de snelheid terugloopt tot minder dan 150 kilometer per uur. Alcock klimt tot bijna drie kilometer om beter weer te zoeken, maar hij vindt het niet. De motoren beginnen te haperen, want de luchtinlaat raakt verstopt door sneeuw en ijs.

Nu zal het Brown zijn die op het nippertje redding brengt. Hoewel hij kreupel is als gevolg van een oorlogswond, klimt hij uit de cockpit op de met ijs bedekte, spiegelgladde vleugel. Terwijl de luchtstroom van de propeller aan zijn lichaam rukt, hakt hij met een mes op het ijs in — eerst de ene motor, dan de andere. Uitgeput laat hij zich terugvallen in de cockpit, maar even later moet hij er weer uit, en nog eens... nog eens. Dit alles zonder parachute, met een afgrond van drie kilometer beneden zich, en het enige houvast voor zijn bevroren vingers zijn de beijzelde vleugelstijlen!

Op 3300 meter hoogte eindelijk een waterig zonnetje, maar het is een schrale troost voor de mannen, die nu ruim vijftien uur lang met de elementen hebben geworsteld! De evenwichtsklappen zijn onbruikbaar geworden, en ze vergen zoveel van de motoren, dat de temperatuur van het koelwater angstig dicht bij het kookpunt komt. Alcock moet gas terugnemen en dalen, maar voorzichtig, om niet weer zoals daarstraks in een vrille te raken. Met bonzend hart kruipt hij naar beneden — tot 150 meter boven de oceaan. Daar vinden ze kalm weer en de motoren proberen het opnieuw.

Daar vinden ze, de horizon afzoekend, ook twee stipjes. Schepen? Nee: eilandjes. Een paar minuten later cirkelt de Vimy boven het slapende stadje Clifden in Ierland. Voor de eerste maal is de Atlantische Oceaan door een vliegtuig bedwongen! Acht jaar later maakt Charles Lindbergh zijn legendarische solovlucht van New York naar Parijs. De ‚vliegende dwaas' levert inderdaad een onvoorstelbare prestatie, maar — in tegenstelling tot wat negen van de tien Nederlanders menen — hij was niet de éérste die de oceaan kwam overvliegen! Ere wie ere toekomt! En ook de honderdduizend gulden gingen naar de vliegers wie ze toekwamen: Alcock en Brown, dwazen die hun leven op het spel zetten, helden die ten onrechte in de vergetelheid zijn geraakt.

ZORRO
DE ONGRIJPBARE

DE SLUWE COMMANDANT MONASTERIO ZOEKT EEN MIDDEL OM ZORRO DE ONGRIJPBARE GEVANGEN TE NEMEN! HIJ BESCHULDIGT DE ONSCHULDIGE DON ESTABAN ER VAN ZORRO TE ZIJN, IN DE HOOP DAT DE ECHTE ZORRO 'T SLACHTOFFER ZAL KOMEN BEVRIJDEN. OP HET MOMENT DAT DE TERECHTSTELLING PLAATS ZAL VINDEN...

TWAALF UUR! LANCIER! DOE JE WE.
PANG!
WAHAH!

HOUD HEM TEGEN LANCIERS!
N-NEE! KIJK DAAR!

ZORRO!
JA! DE ECHTE!

HAHA!
PANG!

STOMME DIKKERD! KON JE NIET BETER RICHTEN?
LANCIERS! HEM ACHTERNA! ALLEMAAL!

ADIOS AMIGOS!

SNEL, TORNADO!

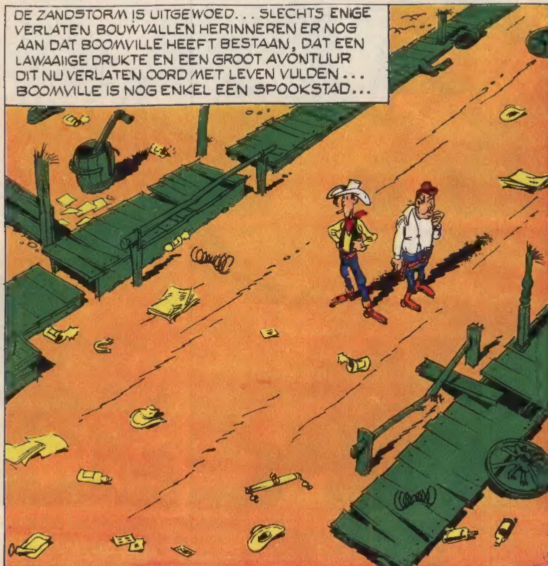

WORDT VERVOLGD

LUCKY LUKE

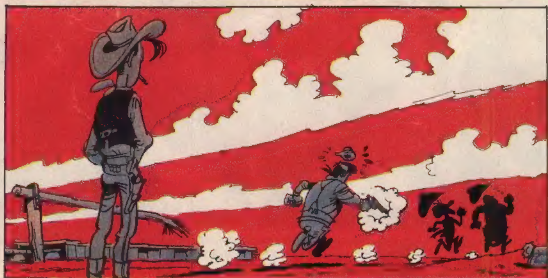
DE TREK

Er breekt een vreselijke zandstorm uit, die de bewoners van Boomville snel naar prettiger oorden doet vluchten. De grond van Oklahoma blijkt onvruchtbaar, er is te weinig water en te veel zon. Al het geploeter van de pioniers is voor niets geweest!

NAAR OKLAHOMA

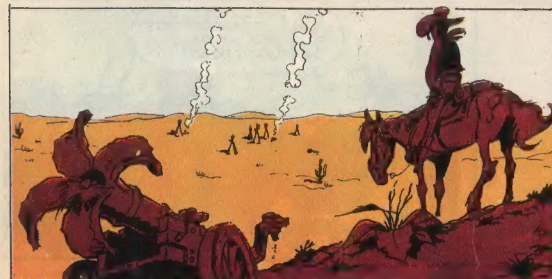

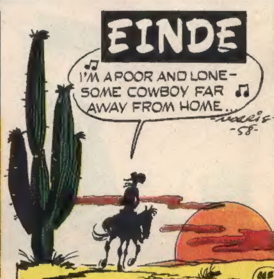

Flippie Flink

